

Żołnierze Wyklęci – Zapomniani Bohaterowie

<https://podziemiezbrojne.ipn.gov.pl/zol/biogramy/90990,Gen-bryg-August-Emil-Fieldorf-Nil.html>
2021-04-21, 16:26

Gen. bryg. August Emil Fieldorf „Nil”

Pochodził z rodziny robotniczej. Z wykształcenia był nauczycielem. W 1912 r. wstąpił do Związku Strzeleckiego. W latach 1914–1917 walczył na frontach I wojny światowej w Legionach Polskich. Za męstwo w walkach odznaczony Krzyżem Virtuti Militari V kl. Po kryzysie przysięgowym wcielono go do armii austriackiej, w której szeregach walczył na froncie włoskim. Jesienią 1918 r. jako członek POW rozbijał Austriaków w Krakowie. Następnie wstąpił do służby w WP. Brał udział w walkach na froncie wojny polsko-ukraińskiej, a następnie w wojnie polsko-bolszewickiej. Za męstwo odznaczony Srebrnym Krzyżem Orderu Virtuti Militari i dwukrotnie Krzyżem Walecznych. Po zakończeniu wojny związał się z wojskiem jako oficer służby stałej. We wrześniu 1939 r. w stopniu podpułkownika dowodził 51. pp Strzelców Kresowych. Po bitwie pod Iłżą przedostał się na

Węgry, a następnie do Francji. Po jej klęsce w wojnie z Niemcami udało mu się przedostać do Wielkiej Brytanii. Objął tam funkcję oficera sztabu komendanta głównego ZWZ. Na własną prośbę wrócił drogą lądową do okupowanego kraju, jako pierwszy emisariusz rządu RP i naczelnego wodza. Od października 1940 r. pełnił wiele funkcji dowódczych w strukturach konspiracyjnych ZWZ. W latach 1942-1944 był organizatorem i szefem Kierownictwa Dywersji (Kedyw) w KG AK. Była to komórka zajmująca się planowaniem, kierowaniem i koordynowaniem działalności sabotażowo- dywersyjnej i partyzanckiej przeciwko okupantowi niemieckiemu. W lutym 1944 r. zaczął tworzyć zakonspirowane struktury organizacji „NIE”, która miała kontynuować walkę po wkroczeniu do Polski Sowietów. Walczył w powstaniu warszawskim. Uniknął niewoli i został zastępcą komendanta głównego AK. 7 III 1945 r. aresztowany przez funkcjonariuszy NKWD, którzy nie rozpoznali, z kim mają do czynienia. Zesłano go w głąb ZSRR. Powrócił do Polski w 1947 r. Ujawnił się 3 V 1950 r. i już po kilku miesiącach, 9 XI 1950 r., w Łodzi aresztował go UB. Poddano go bardzo brutalnemu i ciężkiemu śledztwu. 16 IV 1952 r. Sąd Wojewódzki m. st. Warszawy skazał go na karę śmierci. Wyrok wykonano przez powieszenie 24 II 1953 r. w Warszawie. Pochowany w bezimiennej mogile na cmentarzu Powązkowskim w Warszawie. W lipcu 2006 r. prezydent RP Lech Kaczyński odznaczył go pośmiertnie Orderem Orła Białego.

Podziel się:

Drukuj:

[Drukuj tą stroną](#) [Generuj PDF](#) [z tej strony](#)